

[Erhard Jakobsen]

get, det politiske synspunkt kunne ganske glimrende kombineres med noget, som formentlig et flertal i venstres gruppe og en stor del i den socialdemokratiske gruppe ville anse for sund fornuft. Som hr. Brusvang nævnte: sætter man benzinafgiften voldsomt i vejret – og det havde vi intet imod – så må man samtidig gøre noget for dem, der næsten ikke bruger deres bil i forvejen, og som bruger den endnu mindre i fremtiden. Det er sund fornuft, det er ikke partipolitik. Men det er klart, at visse socialdemokrater ikke kan fordrage, at disse bilejere skal have en eller anden lettelse, så det må man endelig ikke få.

Det var også sund fornuft, når vi sagde, at der er god grund til at finde en nyordning, sådan at vi kan hjælpe parcelhusejere med en eller anden form for fradrag for lån til at forbedre deres hus. Nej, disse parcelhusejere skal sandelig ikke have noget. Det er dér, partipolitikken kommer frem.

Der var også god grund til at tage en seriøs forhandling med benzinformidlerne og finde ud af at hjælpe dem under en eller anden facon. Nå ja, det gør regeringen måske, og måske gør den det ikke. Vi skal i hvert fald ikke love noget bestemt.

På den måde får man ingen politik gennemført til efteråret, hvis der alvorligt skal gribes ind. Jeg kan kun sige, at CD møder med samme ansvarlighed, som vi har gjort fra den dag, vi var medansvarlige for, at regeringen Hartling blev dannet; med samme ansvarlighed vil vi bakke SV-regeringen op i de vanskeligheder, der kommer til efteråret. Men så må vi bede om at få en anden forhandlingstone, ikke nedladende, overmodig og til tider hovmodig, men reel og på lige vilkår. Så er der store samarbejdsmuligheder i dette ting.

Erlendsson (FP):

Som det ikke er ualmindeligt ved andenbehandling, drejede forhandlingen sig ikke alene om ændringsforslagene. Det behøver den heller ikke ifølge forretningsordenens § 12. Vi hørte meget om det mundhuggeri, der har fundet sted imellem regeringspartierne indbyrdes og imellem regeringspartierne og de to partier, som havde været villige til at indgå i et forlig, hvis de havde kunnet få deres betingelser herfor opfyldt.

Endelig hørte vi fra hr. Steenholdt nogle bemærkninger om, hvilke overvejelser han havde gjort sig med hensyn til sin stilling her i folketinget. De var af så principiel karakter, at de ikke kunne stå uden kommentarer, ikke kunne stå uimodsagt. Derfor kom mit indlæg i debatten til at dreje sig om Grønlands stilling og Færøernes stilling til lovindgreb af den karakter, som kun har virkning for og kun lægger byrder på hovedlandets befolkning.

I den anledning blev jeg af formanden mindet om, hvad denne sag drejer sig om, og at jeg ikke skulle optræde alt for ukorrekt. Nu har jeg for lidt siden bedt formanden om at vige sit sæde, så han for denne forsamling kunne forklare mig, hvad der var ukorrekt i min optræden, for jeg finder intet ukorrekt i at benytte en lejlighed som denne til at trække et stort principielt spørgsmål frem, som er Grønlands og Færøernes stilling og holdning til sager af en så alvorlig karakter, som kun har betydning for hovedlandets befolkning, fordi vore bilande som sædvanlig kun skal nyde, ikke yde.

Det danske folk har vist et storsind, som ikke er ualmindeligt for dette folk, ved at give særordninger til Færøerne og Grønland for deres repræsentation i folketinget. Men dette burde modsvares af en tilsvarende taktfølelse med hensyn til at optræde og blande sig i folketingets beslutninger, når det gælder om alene at pålægge hovedlandets befolkning så store økonomiske byrder, som der her er tale om. Uden disse repræsentanters støtte ville disse lovforslag blive nedstemt. De er endnu et skridt mod Danmarks økonomiske sammenbrud og en kraftig forøgelse af arbejdsløsheden. Dette kunne være undgået, hvis dette kunstige flertal ikke var blevet skabt.

Jeg har ikke på noget tidspunkt betvivlet de grønlandske og færøske repræsentanters forfatningsmæssige ret til at handle, som de gør, men jeg har henstillet til dem, at de i denne situation afstår fra at gøre brug af en ret, som i den forbindelse synes helt urimelig.

Når jeg har talt sådan, skyldes det ikke, at jeg ikke nærer meget varme følelser for Grønland og Færøerne. Jeg appellerer til disse landsdeles og deres befolkningers stolthed. Det er almindeligt kendt, en gammel sige, at gaver, selv om de gives med en let hånd, hvi-